

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 17 marca 2017 roku w sprawie o sygnaturze VI K 850/16 orzekł w sprawie oskarżonego **M. W.**.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego i zarzucając obrazę art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę materiału dowodowego i obrazę art. 410 k.p.k. przez nieoparcie wyroku o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, które miały wpływ na treść wyroku i doprowadziły do wadliwych ustaleń faktycznych w zakresie dużego natężenia ruchu i znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł obrońca o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Należy zaznaczyć, że zgodnie z ugruntowanymi poglądami doktryny i orzecznictwa przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu w aspekcie warunkowego umorzenia postępowania karnego należy mieć na uwadze zarówno stronę przedmiotową jak i podmiotową czynu, nadto koniecznym warunkiem instytucji warunkowego umorzenia postępowania jest w każdym wypadku wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy. Podstawę pozytywnej prognozy społecznej przy stosowaniu warunkowego umorzenia postępowania powinna stanowić postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. Za przyjęciem prognozy, że sprawca bez wymierzenia mu kary będzie przestrzegał porządku prawnego, przemawiać będą zwłaszcza takie okoliczności, jak prawy charakter sprawcy, należyty poziom moralny, właściwy stosunek do pracy, nieprzebywanie w otoczeniu zdemoralizowanym lub w atmosferze sprzyjającej przestępstwu oraz nienaganny do czasu popełnienia czynu sposób życia. Oceniając postawę sprawcy, należy zwrócić uwagę zwłaszcza na jego stosunek do popełnionego czynu i zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Prawidłowa zaś prognoza co do przyszłego zachowania się sprawcy wymaga od Sądu dokładnej analizy zebranych materiałów osobo-poznawczych.

Spośród elementów strony przedmiotowej czynu, Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie wymienia jako decydujące o stopniu społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, a także sposób działania sprawcy.

Z kolei elementy podmiotowe, składające się na ocenę społecznej szkodliwości czynu, to przede wszystkim umyślność i jej odcienie, a także pobudki, motywy i cele sprawcy. Na niekorzyść sprawcy będzie bowiem przemawiać upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, premedytacja, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, bezwzględność w działaniu.

Przytoczone rozważania Sądu Najwyższego wskazują, że stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i stopnia zawinienia jest trafne.

Należy przy tym zaznaczyć, iż w wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 7 października 2016 roku sygn. VI Ka 718/16, dotyczącym apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 6 kwietnia 2016 roku (sygn. akt VI K 988/15), którym Sąd ten warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu M. W., odniesiono szczegółowo się do kwestii zaistnienia przesłanek warunkowego umorzenia.

Wskazał Sąd Okręgowy odnośnie poprzedniej oceny okoliczności sprawy, że sąd nie wziął pod uwagę kwestii istotnych, a może nawet i decydujących dla zastosowania trafnej reakcji karnej. Wskazano, że sąd pierwszej instancji zupełnie

pominał fakt, iż dopuszczając się zarzucanego mu czynu oskarżony kierował w stanie nietrzeźwości samochodem, którym przewoził czteroletniego syna. Nie wziął sąd pierwszej instancji pod uwagę również i tego, że nietrzeźwy oskarżony przewożąc dziecko zamierzał pokonać odcinek około 100 kilometrów. Trafnie stwierdzono w zakresie okoliczności sprawy, że wymienione kwestie nie tylko znacznie zwiększają stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, lecz także w aspekcie oceny osoby oskarżonego nakazują uznanie M. W. sprawcą na tyle nieodpowiedzialnym, że zastosowanie środka w postaci warunkowego umorzenia postępowania pozostawać będzie niewystarczające dla osiągnięcia celów postępowania karnego w zakresie prewencji indywidualnej, lecz także i generalnej.

W zakresie faktu, iż oskarżony poruszał się w godzinach nocnych drogą na której ruch pojazdów nie był natężony nakazano uwzględnić fakt, że oskarżony poruszał się drogą DK (...) będącą drogą krajową, a więc trasą na której nawet późną nocą ruch pojazdów nie jest minimalny.

Nietrafne są zatem zarzuty apelacji jakoby błędne było stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie oceny natężenia ruchu na trasie która miał poruszać się oskarżony. Apelacja nie zawiera w tym zakresie żadnych argumentów kwestionując tylko stanowisko Sądu Rejonowego, podczas gdy nie może budzić wątpliwości, iż na drogach krajowych panuje większe natężenia ruchu niż na drogach lokalnych i nie wymaga to przeprowadzania szczególnych dowodów. Ponadto kwestia ta nie jest jedynym i najistotniejszym wyznacznikiem dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, jednakże trafnie ustalono, iż poruszanie się po drodze krajowej sprzeciwia się uznaniu, iż czyn taki jest czynem o małym stopniu społecznej szkodliwości, tym bardziej że przecież oskarżony nie zmierzał przejechać wyłącznie krótkiego odcinka drogi. Trudno uznać, iż za oceną stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przemawiać miał podany powód wyjazdu oskarżonego. Fakt chęci porozmawiania z żoną w trakcie trudnej sprawy rozwodowej świadczy raczej o irracjonalnym i impulsywnym działaniu oskarżonego, co trudno uznać za świadczące o konieczności oceny zachowania tego jako nacechowanego znikomością społecznej szkodliwości, tym bardziej iż przecież nic nie sprzeciwiało się odłożeniu w czasie wyjazdu.

Powyższe rozważania wskazują, iż analiza stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i stopnia jego zawinienia przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest trafna.

W żadnym razie oceny dowodów jak i oceny okoliczności sprawy nie można uznać za pochopną czy powierzchowną.

Wina oskarżonego w świetle zebranego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, podobnie jak i zastosowana przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynu.

Nie znalazł również Sąd Okręgowy powodów do kwestionowania orzeczenia w zakresie kary bowiem należy zaznaczyć, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone.

Stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie ustaleń społecznej szkodliwości czynów i stopnia winy oskarżonego, zasługuje na pełną akceptację, zaś wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego.

Mając powyższe stwierdzenia na uwadze, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego.

Wobec nieuwzględnienia apelacji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 100 złotych oraz obciążył oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego.